

21 AUGUST: POMENIREA SF. MUCENICI DONAT, ROMUL, SILVAN ȘI VENUST

Sfântul Mucenic Silvan, diaconul

Încă un Sfânt Mucenic, Silvan, diaconul, cinstește prin credința și suferințele sale pentru Evanghelia lui Hristos pe strămoșii noștri daco-romani de la Dunăre, din care se trăgea și pentru a căror credință curată, mărturisită și de el, și-a dat viața cea pământească. Silvan slujea lui Dumnezeu, ca diacon, la aceeași biserică în care era rânduit Romul, preotul, în cetatea Sirmium. Din neștiință se închinase la început la idolii cei fără de glas, ocrotiți de puterea stăpânitoare. Dumnezeu l-a îndrumat însă pe calea cea dreaptă, care ducea la El, și atunci a părăsit de îndată, cu dezgust, închinarea cea înșelătoare și a disprețuit învățăturile mincinoase, nimicitoare de suflet ce se propovăduiau de către păgâni în numele zeilor lor neputincioși.

Chemarea lui Dumnezeu i-a pătruns întreaga sa ființă. Atunci l-a simțit pe Hristos în inima lui și a început să l se închine și să-l slujească cu bucurie sfântă și cu curaj izbăvitor, întărind prin învățătură și prin completă dăruire, ca și prin exemplul vieții sale, pe cei de o credință cu el. Și-a sporit și mai mult lucrul său duhovnicesc spre slava lui Dumnezeu și binele aproapelui în biserica din Sirmium, unde slujea, cu timp și fără timp, ca diacon.

Cu tăria credinței celei noi, Silvan disprețuia păgânătatea, cu învățăturile ei înșelătoare pe care conducătorii treburilor obștești căutau să le impună supușilor lor prin amenințări, frică și cruzime; dar curajosul diacon îi îmbărbăta întotdeauna ca să reziste acestor încercări ce le-ar fi nimicit sufletele lor. Atitudinea sa i-a atras ura și dorința nesocotită de răzbunare a căpeteniilor păgânești, căci a fost prins și dus împreună cu preotul său, Romul, precum și cu alți mulți închinători ortodocși, la localitatea apropiată, Cibales. Aici a fost supus la multe feluri de chinuri, după care a gustat cu curaj moartea pământească, dar s-a sculat din moarte la viață și a ieșit învingător, căci a ajuns biruitor în viața cea veșnică, dobândind prin sângele vărsat prin ascuțișul sabiei cinstea sfințeniei în locașurile sfinților. Astfel și-a agonisit viața în raiul desfătării, prin suferință și sânge, acest diacon daco-roman de la Sirmium, asemenea atâtor mucenici creștini,

Sfinții Mucenici Donat, Romul, Silvan și Venust, icoană

la **21 august**, anul 304, cinstind neamul din care se trăgea și pământul pe care l-a stropit cu sângele său cel nevinovat, lângă apa Dunării.

(Pr. Prof. dr. Vasile Gh. Sibiescu, *Sfinți români și apărători ai Legii strămoșești*,)

Sfântul Mucenic Venust

Cu uciderea lui Romul și Silvan și a multor altor creștini, la Cibales, nu se săturase cruzimea conducătorilor păgâni și, atunci, întâistătorul Victorian a purces la alte măsuri de urmărire și de pedepsire a închinătorilor, slujitorilor și mărturisitorilor lui Hristos. Apoi a poruncit ca să fie cercetate așezările vecine cu cetatea Sirmium, reședința sa, mai ales că el socotea necesare aceste măsuri la Cibales, unde erau mulți creștini tari în credința lor. Aici s-a ajuns să fie prins Venust, frate geamăn al Sfântului Donat, diaconul, de către slugile lui Victorian.

Nelegiuitul acesta a poruncit celor ce i-au îndeplinit dorința sa nesocotită ca Venust să fie adus în fața lui. Atunci, privindu-l cu ură și dispreț, Victorian i-a zis acestui neînfricoșat închinător al Dumnezeului Celui adevărat: - "Venuste, îți amintești cum am pus să se taie capul fratelui tău geamăn, Donat? Răzgândește-te și vino și adu jertfă zeilor noștri pe care și noi și împărații noștri îi venerăm, ca să nu poruncesc să ți se facă și ție la fel!"

Fără să se înspăimânte de aceste amenințări și simțind cum îi sporește curajul și tăria credinței sale, Venust a răspuns surâzând: "Viu este Domnul meu, Iisus Hristos, fiindcă eu nu știu că există mai mulți dumnezei, așa cum spui tu. Însă eu cunosc pe Unul Dumnezeu, viu și adevărat, pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Care este și întreit și unul Dumnezeu".

Iată cum Venust, despre care nu știm că